

**Κυριακή ΣΤ΄ Ματθαίου
8 Ιουλίου 2007**

«Αφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου»

Μιὰ ἔννοια, μιὰ λέξη, ἀδελφοί, εἶναι πολὺ γνωστὴ σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους· εἶναι ἡ λέξη ἁμαρτία. Καὶ ἡ ἁμαρτία προέρχεται, ὡς γνωστόν, ἐκ τοῦ πονηροῦ, πού ὡς ἄλλος κακὸς γεωπόνος μπολιάζει τὸν ἄνθρωπο μὲ τὰ διάφορα μπόλια τοῦ κακοῦ πού, ὅταν ἀναπτυχθοῦν καὶ ἐξελιχθοῦν σὲ πάθη, κυριαρχοῦν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν καθιστοῦν ταλαίπωρο, δυστυχῆ «χαλεπὸν λίαν».

Τὰ ἁμαρτήματα εἶναι δυνατὸν νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς τελούμενα ἐν λόγῳ καὶ ἔργῳ, ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως, ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ ἢ ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ καὶ οἰκοδομοῦν σταθερὰ ροπὴ πρὸς τὸ κακὸ καὶ τελικὰ ἀποσποῦν τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν ἐπικοινωνία του πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τότε «ἀσθενεῖ τὸ σῶμα, ἀσθενεῖ καὶ ἡ ψυχὴ».

Οἱ φεγγίτες μέσω τῶν ὁποίων διέρχεται καὶ προσβάλλει τὸν ἄνθρωπο ἡ ἁμαρτία εἶναι τὰ ποικίλα ψυχοσωματικὰ κέντρα τοῦ ἀνθρώπου. Συνήθως προσβάλλει τὴν διάνοιά του, ἢ ὁποία παιδιόθεν ρέπει ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ πονηρά. Ὑστερα ἐκ τῆς διανοίας, τοῦ νοῦ, ἢ πονηρῆ ἐπιθυμία καὶ σκέψη κατέρχεται στὴν καρδιά, ἐκεῖ κυοφορεῖται, γίνονται διάφορες ἐπεξεργασίες, ὅποτε καὶ ὑλοποιεῖται καὶ τελικὰ ἐκτελεῖται καὶ θανατώνει τὸν ἄνθρωπο, ἀφοῦ τὰ «ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας», τὰ κέρδη καὶ τὰ ὀφέλη εἶναι θάνατος.

Ὅσο περισσότερο ὁ ἄνθρωπος ὑπηρετεῖ τὴν ἁμαρτία τόσο καὶ πιὸ πολὺ δένεται μὲ τὰ λουριά, τοὺς ἱμάντες τοῦ κακοῦ, μέχρι σημείου ὅχι μόνο νὰ ἀσθενήσῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ καταντήσῃ ἀκίνητος καὶ ἄχρηστος στὴ ζωὴ, ὅπως συνέβη μὲ τὸν Παραλυτικὸ τῆς Καπερναοῦμ, πού εἶχε τυλιχθῆ μὲ τὶς φασκιὲς τῆς ἁμαρτίας καὶ ἐσύρετο πρὸς τὸν θάνατο. Εὐτυχῶς ὅμως πού συναντήθηκε μὲ τὸν ἐνσαρκωμένο Λόγο τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν ἐσπλαγγνίσθη καὶ τὸν ἐλευθέρωσε καὶ ἀνέστειλε τὴν πορεία του πρὸς τὸν θάνατο. «Θάρσει, τέκνον» τοῦ λέγει ὁ γλυκὸς Ἰησοῦς καὶ ἐκφράζεται ἔτσι τὸ μήνυμα τοῦ Μεσσία πρὸς ὅλους τοὺς πάσχοντες ἀπὸ διάφορες ἀσθένειες ἢ αἰχμάλωτους του σατανᾶ ὅτι καταλύεται τὸ κράτος καὶ ἡ ἰσχὺς τοῦ διαβόλου.

«Αφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου» ὁ ἱατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων Ἰησοῦς ἀπευθύνει στὸν σωματικῶς ἀσθενῆ παραλυτικό. Καὶ ἀναδεικνύεται ἔτσι ἡ σχέσις ἁμαρτίας καὶ

ἀσθενείας, πού κατὰ τὴν διδασκαλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἶναι ἡ ἐξῆς: ἡ εἴσοδος τῆς ἁμαρτίας στὸν κόσμον διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ Ἀδάμ (τῆς ἁμαρτίας ἐννοουμένης ὡς ἐπαναστάσεως τοῦ δημιουργήματος κατὰ τοῦ Δημιουργοῦ) εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀσθένεια, τὴν φθορὰ καὶ τὸν θάνατο. Ἡ ὑπαρξὴ λοιπὸν τῆς ἀσθενείας στὸν κόσμον ἀποτελεῖ σύμπτωμα τῆς ἁμαρτωλοῦ καταστάσεως, ὅχι βέβαια μὲ τὴν ἔννοια ὅτι κάθε ἀσθένεια τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελεῖ συνέπεια συγκεκριμένου προσωπικοῦ ἁμαρτήματος, ἀλλὰ μὲ τὴν ἔννοια ὅτι γενικῶς ἡ ἀσθένεια φανερώνει τὴν φθορὰ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τὴν ὑποταγὴ τῆς στῆ δύναμη τοῦ κακοῦ. Ὁ Μεσσίας ὅμως «ὁ αἶρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» καὶ καταλύων τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου, ἐκφράζει καὶ ἐκπροσωπεῖ τὴ νίκη τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν σατανικῶν δυνάμεων πού κρατοῦν δέσμιους τοὺς ἀνθρώπους, καὶ δηλώνει τὴν ἔναρξιν τῆς νέας ἐποχῆς, πού εἶναι ἐποχὴ χάριτος καὶ σωτηρίας.

Ἡ ἀυθεντικὴ ὅμως φράση τοῦ Μεσσία πρὸς τὸν ἀσθενῆ περὶ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν του νομίζεται ἀπὸ τοὺς παρισταμένους γραμματεῖς ὡς βλασφημία, γιατί αὐτοὶ μὴ δεχόμενοι τὴν μεσσιανικὴ ιδιότητα καὶ ἐξουσία τοῦ Ἰησοῦ νομίζουν ὅτι οἰκειοποιεῖται κατὰ βλάβη κατὰ τρόπο ιδιώματα καὶ ἐξουσίες τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς ἀντιλαμβανόμενος κατὰ ὑπερφυσικὸ ρόπο τοὺς διαλογισμοὺς τους, τοὺς ἐλέγχει γιὰ τὶς πονηρὲς σκέψεις πού κάνουν καὶ τοὺς ἐρωτᾷ τί θεωροῦν εὐκολότερο ἔργο, τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν ἢ τὴν θεραπεία τῆς σωματικῆς ἀσθενείας. Ἀσφαλῶς οἱ ἄνθρωποι θεωροῦν πιὸ δύσκολο ἔργο τὴν θεραπεία καὶ εὐκολότερο τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν, ἀφοῦ τὸ πρῶτο γίνεται φανερὸ καὶ ψηλαφᾶται, ἐλέγχεται, διαπιστώνεται, ἐνῶ τὸ δεύτερο εἶναι δώρημα προσωπικὸ τοῦ οὐρανοῦ, εἶναι χάρις καὶ μυστήριον. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως, ἀδελφοί μου, βλέπει ὡς μία ἐνότητα τὸ αἷτιον καὶ τὸ ἀποτέλεσμα. Γι' αὐτὸ καὶ καταπολεμεῖ τὸ ὄρατὸ σύμπτωμα, τὴν ἀσθένεια, τὴν παραλυσία, πού μπορεῖ νὰ ἐλεγχθεῖ ἀπὸ ὅλους, αἶρων συγχρόνως καὶ τὸ αἷτιον, δηλαδὴ τὴν ἁμαρτία, καὶ ὡς ἔχων ἐξουσία ἐπὶ τῆς γῆς «ἀφιέναι ἁμαρτίας» διατάσσει τὸν παράλυτον νὰ σηκώσῃ τὴν «κλίνην» του καὶ νὰ μεταβῆ στὸ σπιτί του, στοὺς δικούς του.

Ὁ «Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου» δὲν εἶναι μόνον ὁ μέλλων νὰ ὑποστῇ τὸ πάθος Μεσσίας ἢ ὁ μέλλων νὰ ἐπανέλθῃ «μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς», ἀλλὰ εἶναι καὶ ὁ θεμελιῶν τὴν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία μόνη ἔχει ἐξουσία νὰ συγχωρεῖ ἁμαρτίες, ἐξουσία πού προέρχεται ἀπὸ τὸν Ἰδρυτὴ τῆς, τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ὁ ὁποῖος εἶχε τέτοια «ἐξουσίαν ἐκ Θεοῦ».

Ἀδελφοί μου, γιὰ τὴν σωτηρία μας εἶναι ἀπαραίτητη ἡ μετάνοια καὶ ἡ πίστις. Ἡ μετάνοια εἶναι θυγατέρα πρωτότοκῆ τῆς πίστεως. Ἡ πίστις εἶναι ἀπαραίτητη καὶ γιὰ τὶς κοινωνικὲς προεκτάσεις πού ἔχει, ἀφοῦ ὁ πιστὸς ἄνθρωπος ἀποτελεῖ ἀφορμὴ, πρόκληση σωτηρίας καὶ γιὰ ἄλλους. Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι κατὰ τὴ διήγησιν τῆς περικοπῆς μας ὁ Ἰησοῦς ἐπαινεῖ τὴν πίστιν τῶν συνοδῶν τοῦ παραλυτικοῦ, πρὶν θεραπείῃ τὸν ἀσθενῆ. Ἡ ἀληθινὴ πίστις

εἶναι ἐφευρετική. Γι' αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος τῆς πίστεως ἀνακαλύπτει τρόπους δράσεως, γιὰ νὰ ἐπιτύχη αὐτὸ ποὺ ἐπιδιώκει ὄχι μόνο γιὰ τὴ δική του ὠφέλεια ἀλλὰ καὶ τὴν ὠφέλεια τοῦ ἀδελφοῦ.

Ἄς προσευχηθοῦμε λοιπόν· «Πρόσθες ἡμῖν πίστιν Κύριε». Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ν.Κ.

[dkpdf-button]